

120. Αναγραμματισμός
 Πόλιν τῆς Θράκης ἀναγραμματίσα
 Κ' ἕνα Ῥωμαίων Θεῶν σημάτισα
 *Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κοσμοκρατείας Ἑλλάδος

121. Τρίγωνο
 * * * * * = Μοῦσα.
 * * * * * = Ἀπαράτητον.
 * * * * * = Μουσικὸν ὄργανον.
 * * * * * = Ἐπίρρημα χρόνου.
 * * * * * = Ἀνθή.
 * * * * * = Φωνήεν.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.
 *Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου Ἰππῆτου

122. Μεταμορφώσεις
 Ἡ Πάρος διὰ 4 μεταμορφώσεων, νὰ γίνῃ
 Δῆλος.
 *Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑθνικῆς Παλιγγενεσίας

123. Μαγικὴ εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος
 Ἐνῶ ἡ Φιφὴ καὶ ἡ Δήμετρα παιζοῦν εἰς
 τὸν κήπον, ἀκούουν ἑξαφὰν τὴν ἀδελφὴν των
 νὰ τοὺς φωνάζῃ τρομαγμένη:
 — Φιφή, Δήμετρα, φύγετε !
 — Τί εἶνε;
 — Μὰ τὸν κουρὸ μου κάνετε τώρα;
 *Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Θαλασσοκρατείας Ἑλλάδος

124. Μικτὸν
 οἰ - νυς - εἰου
 *Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αἰῆς τῆς Μουρσιώσεως

125. Γρίφος
 λον λον θε θε αν αν
 λον λον θε θε αν αν
 λον λον + θε αν θε αν
 λον λον θε θε αν αν
 λον λον θε θε αν αν
 *Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλλοντος Ἐφευρέτου

ΛΥΣΕΙΣ
 τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 50
 510. Ἀστραπὴ (ἄστρα, πῖ) — 511. Ψυχή
 (ψι, χι) — 512. Πεύκη — Λεύκη. — 513.
 Σύρος — τῦρος — Τύρος.
 515. Ὅπως σκώ-
 σης, θὰ πλαγιάσῃς.
 514. ΟΙ — ΚΙ — Α
 ΚΙ — ΘΑ — ΡΑ
 Α — ΡΑ — ΛΠ
 στίχους: ἐναλλάξ,
 λαμβανομένου ἑνὸς
 γράμματος ἀριστερόθεν καὶ ἑνὸς δεξιόθεν.) —
 516. Λεξικὸν (ΛΛΕΞΗ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΕ...) —
 517. ΜΗΑΕΝ ΑΓΑΝ (Μῆνος, Ἡμερος, Δύ-
 λιος, Βίρηνη, Νῆσοι, Ἀργῶ, Γῆρας, Ἀρ-
 γαῖον, Νοήμων). — 518. Ἐργασία οὐδὲν ἄνευ
 οὐδ', ἀργία δὲ τ' ἄνευ οὐδ'. — 519. Ἀνθρώποις
 οὐ δέδοται τὸ μέλλον ἐπιστάσθαι (ἄν-θροπ'
 εἰς οὐδὲ — δότε τὸ — μέλλον ἐπι-στασθαι.)

ΜΙΚΡΑΙ ἈΓΓΕΛΙΑΙ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΕΛΛΑΣ"
 Ἰδρῦθ' ἐν Τριπόλει Σύλλογος "Ἑλλάς" πρὸς
 εὐρύτεραν διάδοσιν τῆς Διαπλάσεως καὶ
 συμμετογῆν εἰς τὸ Διημεροῦσμα. — Πρόεδρος:
 Ὑψηλὴ Ἰδέα, Ἀντιπρόεδρος: Λάμπρος
 Στρογγίλος, Γραμματεὺς: Γενναίονργος Ἑλ-
 λην, Ταμίας: Γενναίονργος Ἑλληνίς. Ζητοῦν-
 ται ἀντιπρόσωποι πανταχόθεν μὲ τρίμηνον
 συνδρομὴν λεπτ. 50. Διευθύνσεις: Σύλλογον
 "Ἑλλάδα", Poste - restante, Τρίπολις.

Ἀνταλλάσσω c. p. μὲ πάντας καὶ δὴ τῶν
 νέων καταληφθεῖσάν γ' ἄνευ.
 Μαγευτικὸν Δυκόφως, Χαλκίδα. (11/61)

**ΖΗΤΩΡΩ...
 Ο ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ**

**ΠΡΩΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ
 ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1913**

Κατὰ τὰ προκηρυχθέντα, τὴν 31 Ἰανουαρίου τὸ ἀπόγευμα, ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα οἱ ἀριθμοὶ 1 ἕως 1920, οἱ ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀποδείξεων πληρωμῆς, τὰς ὁποίας ἔλαβον οἱ πληρώσαντες μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης συνδρομὴν ἑτησίαν, ἐνεαίμηνον, ἑξά-
 μηνον ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας συμπεριλαμβάνεται ἡ 31 Ἰανουαρίου. Ἐκκληρώθησαν δὲ
 κατὰ σειράν οἱ ἐξῆς 50 ἀριθμοί:
 401, ἐκέρδιεν ἐν ὁρολόγιον τῆς τοῦσης.
 288, 865, ἐκέρδιεν ἑκάστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 40
 κατ' ἐκλογὴν του.
 530, 86, 1001, ἐκέρδιεν ἑκάστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχ-
 μῶν 25 κατ' ἐκλογὴν του.
 708, 224, 1479, 1859, ἐκέρδιεν ἑκάστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας
 δραχμῶν 15 κατ' ἐκλογὴν του.
 598, 927, 9, 1123, 803, ἐκέρδιεν ἑκάστος ἀνὰ μίαν ἑτησίαν συνδρομὴν Δια-
 πλάσεως τοῦ προσεχῆς ἔτους.
 336, 1633, 452, 1874, 679, ἐκέρδιεν ἑκάστος ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ α' Ἀγγέλου
 τῆς Ἀγάπης.
 167, 828, 31, 271, 112, 1393, 1610, 940, 1702, 580, ἐκέρδιεν ἑκάστος ἀνὰ
 ἓνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Β' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων φρ. 3,50.
 107, 1909, 1108, 511, 762, 65, 755, 377, 1048, 434, 16, 1502,
 872, 1268, 246, 986, 1406, 329, 1174, 613, ἐκέρδιεν ἑκάστος ἀνὰ ἓνα τόμον
 Διαπλάσεως τῆς Α' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων 1 φρ.

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ τῶν δώρων πρὸς μὲν τοὺς κατόχους τοῦ πρώτου καὶ τῶν τεσσαράκοντα
 τελευταίων ἀριθμῶν θὰ γίνῃ μαζὶ μὲ τὸν 12ον φύλλον τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος, γιὰ νὰ δικαι-
 οῦται τις νὰ ζητήσῃ ἀντικατάστασιν τοῦ ὑπὸ τῆς τύχης ἀπονειμηθέντος αὐτῷ δώρου δι' ἄλλου,
 οὔτε ἴσης οὔτε κατωτέρας ἀξίας. Πρὸς δὲ τοὺς κατόχους τῶν ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκέρδιον
 τόμους κατ' ἐκλογὴν των, ἀπηθύναμεν σήμερον ἐπιστολὴν, παρακαλοῦντες αὐτοὺς νὰ μᾶς ὀρί-
 σουν ποίους τόμους ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν.

Η ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΟΥ 1913 θὰ γίνῃ τὴν 15
 Ἀπριλίου καὶ θὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὴν πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ συνδρομηταί, ὅσοι ἐπλήρω-
 σαν ἤδη, ἢ θὰ πληρώσουν μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς Κληρώσεως συνδρομὴν ἑτησίαν, ἢ ἐνεαίμη-
 νον, ἢ ἑξάμηνον, ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας νὰ συμπεριλαμβάνεται ἡ 15η Ἀπριλίου 1912.
 Εἶνε δὲ τὰ Δῶρα τῆς Δευτέρας Κληρώσεως ὅμοια μὲ τὰ τῆς ἀνωτέρω Πρώτης.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
 Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑψηλῆς
 καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
 Ἐσωτερικοῦ: Ἐξωτερικοῦ:
 Ἔτησια... φρ. 8,— Ἔτησια... φρ. 10,—
 Ἑξαμήνιος... 4,50 Ἑξαμήνιος... 5,50
 Τρίμηνιος... 2,50 Τρίμηνιος... 3,—
 Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ἸΑΡΥΘΗ Τῷ 1879
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
 Διὰ τῶν Πρακτικῶν, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
 τιμῶνται ἑκαστὸν λστ. 25
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὁδὸς Ἐδριεῖτου ἀρ. 88, παρὰ τὸ Βαρβακίου
 Ἔτος 35ον.— Ἀριθ. 12

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL
ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ' (Συνέχεια)
 Ὁ Παρμαντιέ
 Ὅλιγα βήματα παρακάτω, ἕνας ἄν-
 θρωπος ἐπέβλεπε δύο ναῦτας, οἱ ὁποῖοι
 ἐξεφόρτωναν σάκκους ἀπὸ
 μίαν μεγάλην βάρκαν ἐπὶ
 τῆς προκυμίας καὶ ἀπὸ
 ἐκεῖ τοὺς ἐκκυβαλιζοῦσαν εἰς
 ἓνα κάρρον.

μετὰ βίας στρέψας τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν
 ἀδιάκριτον αὐτῶν διαδάτην, ἀπεκρίθη ἀ-
 ποτόμως, ὅτι δὲν ἦτο διόλου ἀσθενὴς καὶ
 ὅτι δὲν ᾔθελε ἄλλο, παρὰ νὰ τὸν ἀφι-
 σουν ἴσυχον.
 Ὁ γέρον, χωρὶς νὰ δυσαρεστηθῇ ἀπὸ
 τὴν ὑποδοχὴν αὐτῆν, ἐξηκολούθησε:
 — Μικρὸ μου φίλε, τὸ ἐπάγγελμά
 μου μ' ἔχει συνειδήσει νὰ κρίνω τοὺς ἄν-

θρώπους ἀπὸ τὴν ὄψιν των. Λαίπρον, ἢ
 κάμνω μεγάλο λάθος, ἢ ἔχεις νὰ φῶς
 πολὺν καιρὸ.
 — Τί σὰς μέλει! ἀπεκρίθη ὁ Μπό-
 μπης μὲ πικρίαν, ἀνακαθήμενος. Κι' ἂν
 δὲν ἐφαγα, δὲν θὰ μοῦ δώσετε σεις νὰ
 φάω. Ὅποτε, τραχῆτε τὸ δρόμον σὰς.
 — Λαμπρά! ἐπέλαθεν ὁ γέρον ἢ-
 μουν βέβαιος! πινᾶ!

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ
 τὴν ἀπάντησιν τοῦ Μπόμπης,
 ἐπῆγεν εἰς τοὺς σάκκους
 του, ἀνοίξας ἓνα, ἐπῆρεν
 ἀπὸ μέσα καμμίαν δεκαρία
 στρογγυλὰ καὶ κίτρινωπὰ
 πράγματα καὶ κατόπιν, ἐ-
 πιστρέψας εἰς τὸν μικρὸν
 τζόκευ, τὰ ἔρριπεν ἐκεῖ κοντὰ
 τοῦ καὶ τῷ ἔειπεν ἐπισημως,
 ὡς εἰν τῷ παρεδίδεν ὀλό-
 κληρον θησαυρόν:
 — Παιδί μου, αὐτὰ ποῦ
 βλέπεις, εἶνε γεωμύλα ἢ πα-
 τάτες. Τὰ ξεβραῖς τὰ γεωμύ-
 λα;... Ὅχι βέβαια!... Καὶ ὁ-
 μως αὐτὸ τὸ πρῶτον τῆς μη-
 τρός μας γῆς εἶνε προσωρι-
 σμένον νὰ ἐπαρκῆ εἰς τὰς ἀ-
 νάγκας ὄλων τῶν πτωχῶν
 παιδιῶν σὰν ἐσέ, ποῦ πολλὰς
 φορές, δυστυχῶς, δύσκολα
 βρίσκουν τί νὰ φάγουν!
 Ὁ Μπόμπης ἐκύταξε
 μ' ἐκπληξιν τὸν νέον αὐτὸν
 καρπῶν, ἀγνωστον ἀλόγη
 τότε, καὶ ἀφοῦ περιέστρέ-
 ψιν εἰς τὰ χεῖρα τοῦ ῥιαν
 πατάταν, νομίζων ὅτι ὁ γέ-
 ρων ᾔθελε νὰ σταυρωθῇ, τὸν
 ἤρώτησε:
 — Καὶ τί θέλετε νὰ τὸ
 κάμω αὐτό;
 — Ἀπ' ὅλα γίνεται, παιδί
 μου! ἀπεκρίθη ὁ γέρον δοθα-
 ρός. Καὶ ἀλευρί, καὶ ψωμί,
 καὶ προσφάγι, καὶ γλυμι-
 σμα. Ὅ,τι χρειάζεται πρὸς
 διατροφήν τοῦ ἀνθρώπου,

(*) Ἴδε εἰς προηγ. φύλ. σ. 86. «Πατάτες, κυρία! ἀπεκρίθη ὁ μικρός...» (Σελ. 95, στ. 6)

περιέχεται εδώ μέσα. Τρώγε τὰ γεώμηλα μου, μικρέ, — τρώγε τα και μη φοβάσαι!

Τὴν στιγμήν ἐκείνην, ἕνας ἀπὸ τοὺς ναύτας ποῦ ἐξεφόρτωναν τὸ πλοιάριον, τοῦ ἐφώνησε :

ἀπρόγυθυσιν, τὸ ἐνοστικὸν τῆς αὐτοσυνηρήσεως, ἰσχυρότερον ἀπὸ κάθε συλλογισμόν, τὸν ἔκαμε ναποτινάξῃ τὴν νάρκην του. Κ' ἐσηκώθη λέγων :

— Καὶ ὅμως πρέπει νὰ φάγω!

Μία ὀρεκτικὴ, μεθυστικὴ εὐωδία ψή

πασμα κ' ἐκύτταξε τὸν Μπόμπην μὲ θυμόν.

Δὲν ἦτο κακὴ γυναῖκα· συνειθισμένη ὅμως νὰ περιτριγυρίζεται ὅλην τὴν ἡμέραν ἀπὸ τοὺς μικροὺς μάγκας τοῦ λιμένος, ποῦ ἐννοῦσαν νὰ τρώγουν τηγανίτες, φριτοῦρες και σβίγγους χωρὶς νὰ πληρώνουν, ἐξέλαβε και τὸν Μπόμπην ὡς ἕνα ἀπὸ αὐτοὺς και τοῦ ἐφώνησε :

— Ποτέ, μικρέ μου, ποτέ! Χωρὶς λεπτά, δὲν ἔχει τηγανίτες!

Ἄν ὁ μικρὸς τζόκευ ἐπέμεναν, ἡ κυρὰ-Γοντῶ, ἡ ὁποία κατ' ἀρχὴν ὑπερησπίζετο τὸ ἐμπόρεμά της κατὰ τῶν μικρῶν λαιμάργων, δὲν θὰ ἤρνεϊτο βέβαια ὀλίγες τηγανίτες εἰς ἕνα παιδί ποῦ πέθαινε τῆς πείνας. Ὁ Μπόμπης ὅμως εἶχεν ἐξαντλήσῃ πλέον ὅλον του τὸ θῆρος και ἔκαμε κανονικὴν μεταβολὴν χωρὶς νὰ προσθέσῃ λέξιν.

Ἡ τελευταία αὐτῆ οἰκτρὰ ἀποτυχία τὸν ἀπήλπισε καθ' ὅλοκληρίαν. Μὲ κόπον εὐρύθη ὡς τὴν θέσιν του, ἀποφασισμένος αὐτὴν τὴν φορὰν νὰ ναυαμείνῃ τὸν θάνατον χωρὶς νὰ κάμῃ τὸ παραμικρόν.

Ἄλλὰ, καθὼς ἐξανάπεσε ἐπάνω εἰς τὰς πλάκας, ἤσθάνθη κατὰ πράγματα ποῦ ἐκυλοῦσαν εἰς τὰ πόδια του.

— Μπα! εἶπε, σκῶνων αὐτὰ μηχανικῶς· εἶνε οἱ βολβοὶ ποῦ ἐκεῖνος ὁ παλαδὸς προτιήτερά μου τοὺς εἶπε γεώμηλα και πατάτες...

Ὁ μικρὸς περιέστρεψεν ἕνα εἰς τὰ χέρια του, τὸν ἐμύρισε και, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, εἰς τὴν φοβερὰν του πείναν, τὸν ἐδάγκασε.

Ἀμέσως ἐμόρφασεν ἀπὸ ἀηδία.

— Πούφ! ἔκαμε· τί ἀσχημοσύνη ποῦ εἶνε!

Ἐν τούτοις, και μόνον τὸ συναίσθημα ὅτι ἐκατάπιε μίαν μπουκιάν, τῷ ἦτο τόσον εὐάρεστον, ὥστε ἀπεφάσισε νὰ φάγῃ τὰ γεώμηλά του, διὰ νὰ ἐξαφῆ τὸ ἦλθε μίαν ἰδέαν.

— Εἶνε ἀσχημο, ἐσκεψθῆ, γιατί εἶνε ὡμὸ... Ἄν ἐφύγνετο ὅμως, ἴσως θὰ ἦταν καλλίτερον.

Ἄλλὰ μὲ τί τρόπον θὰ ἠμποροῦσε νὰ φῆσῃ, νὰ βράσῃ, νὰ τηγανίσῃ ἢ ὅπωςδήποτε νὰ μαγειρεύσῃ τὸ παράξενον γεῦμά του; Κυττάζων τότε ὀλόγουρα, ὁ Μπόμπης εἶδεν ὅτι ἡ γωνία, ὅπου ἐστέκετο πρὸ ὀλίγου ἡ κυρὰ-Γοντῶ, ἦτο κενή.

«Ὁ Μπόμπης ἐκύτταξε μ' ἐκπληξιν...» (Σελ. 93, στ. γ')

— Κύριε Παρμαντιέ, ποῦ θὰ πᾶνε τὰ σακιά σας;

— Στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Λευκοῦ Ἰππου! ἀπεκρίθη ὁ ὀνομασθεὶς Παρμαντιέ.

Κατόπιν ἐξήγησε διὰ μακρῶν εἰς τοὺς ἀνθρώπους του, διὰ τὰ γεώμηλα ἐκεῖνα ποῦ εἶχαν ξεφορτώσῃ, προήρχοντο ἀπὸ τὴν Ἰρλανδίαν και ὅτι ἐσκόπευε νὰ τὰ μεταφέρῃ εἰς τὸ Παρίσι, ὅπου ἤλπίζε νὰ διαδοθῇ ἡ χρῆσις των γρήγορα.

Κ' ἐτελείωσε τὴν ἐξήγησίν του, λέγων μὲ ἔμφρασιν :

— Ναί, φίλοι μου, ἐὰν ἐπιτύχω τὸν σκοπόν μου, εἰς ἕνα χρόνον δὲν θὰ ὑπάρχῃ εἰς τὴν Γαλλίαν ὅστις ἕνας ἄνθρωπος ποῦ νὰ πεινᾷ!

Οἱ ναῦται και οἱ ἀχθοφόροι δὲν ἐδίδαν και πολλὴν σημασίαν εἰς τὰ λόγια τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος τοὺς ἐφάνετο ὀλίγον τι παλαδός. Ἐπειδὴ ὅμως τοὺς ἐπλήθυνε καλὰ και τοὺς ὠμιλοῦσε μὲ γλυκύτητα, ἔσπευσαν νὰ τὸν ὑπακούουσιν και διηυθύνθησαν πρὸς τὴν πόλιν, σπρώχνοντες ἐμπρός των τὸ καρροτσάκι, τὸ φορτωμένον μὲ τὰ περιψήμα γεώμηλα.

Ὅπισθὲν των ἐβάδιζεν ὁ κ. Παρμαντιέ, ὁ μέγας ἀγρονόμος, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο ἀκόμη παρὰ μικρὸς φαρμακοποιός, ἐντελὴς ἄγνωστος, και τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα θὰ ἐγίνετο μετ' ὀλίγον ἐνδοξότερον και ἀπὸ τὰ ὄνματα τῶν διασημοτέρων κατακτητῶν!

Ἡ μικρὰ αὐτῆ σκηνη ἄφισε κατ' ἀρχὰς τὸν Μπόμπην ἀδιάφορον.

Χωρὶς νὰ ἐνοχληθῇ περισσότερο μὲ τὸ δῶρον ποῦ τοῦ εἶχε κάμῃ ὁ ἀλλόκοτος ἐκεῖνος ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον και αὐτὸς ἐπίσης ἐξέλαβεν ὡς τρελλόν, ἐξηπλώθη πάλιν κ' ἐκύτταξε τὴν θάλασσαν.

Ἄλλὰ μετὰ μίαν ὥραν εἰς νυγμοὶ τοῦ στομάχου του ἐγειναν ὀξύτεροι. Ὡ, ἐπεινοῦσε φοβερὰ... Μὲ ὅλην του τὴν

νομένου λίπους ἔφθασιν ὡς τὴν ὀρεξίν του και τοῦ ἐκέντησε τὴν ὀρεξίν μὲχρι παραφροσύνης.

Ἐκύτταξε γύρω του και εἶδεν ὅτι μίαν πωλήτρια τηγανιτῶν και σβίγγων, ἦτο ἐγκαθιδρυμένη εἰς μίαν γωνίαν, ὀλίγα βήματα ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου εὕρισκετο.

Ἡ ἀνακάλυψις αὐτῆ διέλυσε και τοὺς τελευταίους του διαταγμοὺς και ὁ φίλος μας Μπόμπης, ὁ ὑπερήφανος Μπόμπης,

ἀπεφάσισε νὰ ζητιανεύσῃ! Ἄλλὰ μήπως ἡ πείνα δὲν ταπεινώνει κάθε ὑπερηφάνειαν και δὲν καταβάλλει και τοὺς ἰσχυροτέρους;

Ὁ μικρὸς τζόκευ ἐπρόσχωρσε σινεσ τα λ μένος πρὸς τὴν πωλήτριαν και μὲ φωνὴν μόλις ἀκουομένην, τὴν παρεκάλεσε :

— Μοῦ κίνετα τὴ χάρι, κυρία, νὰ μοῦ δώσετε λίγες τηγανίτες;... Δὲν ξέρετε πόσο πεινῶ!...

— Πόσες; ἠρώτησεν ἡ πωλήτρια, ἡ ὁποία, νομίσασα ὅτι ἔχει νὰ κάμῃ μὲ ἀγοραστὴν, ἀνύψωσε τὸ σκέπασμα τῆς χύτρας της, εἰς τὸ βάθος τῆς ὁποίας ἐσιγοφύγνοντο τὰ χρυσοκόκκινα γλυκίσματα της.

— Μά... ὅσες θέλετε, κυρία, ἐπιθύρισε τὸ παιδί.

Ἡ πωλήτρια, ἐγνωσασα τότε τὸ λάθος της, ἀρῆκεν ἀποτόμως τὸ σκέ-

«Ἐσηκωσε γρήγορα τὸ σκέπασμα...» (Σελ. 95, στ. α')

Ἄλλ' ἂν ἔλειπεν ἡ πωλήτρια, — θὰ εἶχεν ὑπάγῃ, φαίνεται, νὰ δώσῃ τηγανίτες εἰς κανένα παιδί ἐκεῖ κοντά, — ἢ φωτιά της ὅμως ἐξηκολούθει νὰ καίη κάτωθεν τῆς μεγάλης της χύτρας, ἡ ὁποία ἀνέδιδεν ἀκόμη τὴν ὀρεκτικὴν της εὐωδίαν.

Ὁ μικρὸς τζόκευ δὲν ἐβάσταξεν.

Ἐβγαλεν ἀπὸ τὴν τσέπην του τὴν σουγιάν του, ἐκοψε τὰ γεώμηλά του φέτες-φέτες, διὰ νὰ ψηθῶν γρηγορότερα, και πλημιάσας τὴν χύτραν, ἐσήκωσε γρήγορα τὸ σκέπασμα και τὰ ἔρριψε μέσα. Ἐν τῷ μεταξύ ἐσυλλογιζετο :

«Ἄν γυρίσῃ τώρα ἡ γρηῃ, τί θὰ πῇ;... Μπα! ἐπιτέλους δὲν τῆς ἔκλεψα τίποτα. Καὶ ἂν παραφωνάξῃ, τῆς ἀφίνω τῆς πατάτες μου και φεύγω».

Ἐν τούτοις ἡ εὐωδία ποῦ ἀνεδίδετο ἀπὸ τὴν χύτραν, ἦτο τώρα ἀκόμη γλυκυτέρα. Μ' ἐκπληξίν ὁ μικρὸς τζόκευ παρετήρησεν, ὅτι ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς φωτιάς και τοῦ λίπους, οἱ βολβοὶ ἐκείνοι, οἱ κομμένοι εἰς λεπτεῖς φέτες, προσελάμβανον ἕνα ὄραϊον, χρυσοκίτρινον και ὀρεκτικώτατον χρῶμα.

Μὴ ἔχων τὴν ὑπομονὴν νὰ περιμείνῃ περισσότερο, ἐπιασεν ἑλαφρά, διὰ νὰ μὴ καῖ, μίαν μικρὰν φέταν και τὴν ἔβαλεν εἰς τὸ στόμα του. Ἦτο τραγανιστὴ, νόστιμη, θαυμασία!

Ἀμέσως ἐπῆρε και ἄλλην, και ἄλλην. Εἰς ὀλίγα λεπτά ἡ χύτρα ἦτο ἄδεια. Ὁ δὲ στόμαχος τοῦ Μπόμπης, γεμάτος, τὸν ἔκαμε τώρα νὰ βλέπῃ τὰ πράγματα μὲ περισσότερο θῆρος και ὀλιγοτέραν ἀπογοήτευσιν.

Μὲ δυὸ πηδήματα, ἔτρεξε νὰ πάρῃ και τὰ ἄλλα γεώμηλα, ποῦ εἶχαν μείνῃ χάμω. Τὰ ἔκοψε και αὐτὰ και τὰ ἔρριψε εἰς τὴν χύτραν, ἡ ὁποία ἐγέμισε σχεδὸν ὡς ἔπαινον.

Τὸ θαῦμα ἐπανελαμβάνετο : ἡ φέτες ἐπαίρναν τὸ ὄραϊον κίτρινον χρῶμα, τὸ λίπος εὐωδίαζε και τὸ παιδί ἠτοιμάζετο [νὰ συνεχίσῃ τὸ ὀρεκτικὸν γεῦμά του, διὰ νὰ ἤκουσεν ἐξείας κραυγὰς :

— Πιάστε τὸν κλέφτη! πιάστε τον!

Ἦτο ἡ κυρὰ-Γοντῶ.

Μόλις εἶδε μακρόθεν, ἐπιστρέφουσα, τὴν θέσιν της κατελιγμένην ἀπὸ ἕνα ξένον, ἐφάντασθη ὅτι ἤθελαν νὰ τὴν κλέψουν κ' ἔβαλε τῆς φωνὴς διὰ νὰ μαγεύσῃ ὁ κόσμος.

— Τί γυρῶεις ἐστὸ τζάκι μου, παλῆ παιδί; ἐφώνησε· τί κάνεις ἐκεῖ; ἔ; Γρημίσου γρήγορα, νὰ μὴ σοῦ δείξω!

Ὁ Μπόμπης δὲν ἐταράχθη καθόλου.

— Μάλιστα, κυρία, ἀπεκρίθη μ' εὐγένειαν, φεύγω· λάβατε ὅμως τὸν κόπον νὰ ἰδῆτε, διὲν ὅσες ἔκλεψα τίποτα. Ἄπεναντίας!..

Και ταῦτα λέγων, ἔδειξεν εἰς τὴν κατάπληκτον πωλήτριαν τὴν χύτραν της, ποῦ τὴν εἶχεν ἀφίση ἄδειαν και τὴν

εὕρισκε τώρα γεμάτην μ' ἐν εἶδος φριτοῦρας νέον και ἄγνωστον.

— Τί μου μαγειρεύεις ἐκεῖ, μικρὴ κατράχη; εἶπεν, ἀναλαμβάνουσα τὴν θέσιν της και μυρίζουσα μὲ δυσπιστίαν τὸ μαγεῖρεμα τοῦ ἀντικαταστάτου της.

— Κάτι τι πολὺ-πολὺ ὄραϊο, ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς τζόκευ. Δοκιμάστε νὰ ἰδῆτε!

Κ' ἐπειδὴ ἡ κυρὰ-Γοντῶ ἐδίσταζεν ἀκόμη νὰ βλῆ εἰς τὸ στόμα της τὰ κίτρινα ἐκεῖνα ῥόδουλα, μεθ' ὅλην τὴν ὀρεκτικὴν των ὤσιν, ὁ Μπόμπης ἤρπασε μερικὰ και ἄρχισε νὰ τὰ τραγανίσῃ, ἐμπρὸς εἰς ὄλους τοὺς περιέργους, ποῦ εἶχαν μαγευθῇ ἀπὸ τὸν θέρυθον.

Ἐπιτέλους και ἡ κυρὰ-Γοντῶ τὸ ἀπεφάσισε.

— Μπα διάβολο! εἶπεν ἐκπληκτικὴ μόλις ἐδοκίμασεν ἕνα κομμάτι· ἀλήθεια, εἶνε πολὺ νόστιμον... Πές μου λοιπόν, τί ἔβαλες στὸν τέντζερή μου, βρε παιδί;

— Πατάτες, κυρία! ἀπεκρίθη ὁ Μπόμπης· τῆς ἔλενε και γεώμηλα. Εἶνε κάτι καινούργιοι βολβοὶ ἀπὸ τὴν Ἰρλανδία, ποῦ καθὼς ἔλεγε προτιήτερα ὁ κύριος ποῦ μοῦ τοὺς ἔδωκε, δὲν θάφινον στὸ ἐξῆς ἄνθρωπο νὰ πεθάνῃ τῆς πείνας.

Μετὰ τὴν δῆλωσιν αὐτὴν, τῆς ὁποίας ὁ τόνος ἦτο πολὺ πειστικὸς, ὄλοι οἱ παριστάμενοι ἐζήτησαν νὰ δοκιμάσουν τοὺς νέους «βολβοὺς».

Εἰς ὀλίγες στιγμάς, τὸ περιεχόμενον τῆς χύτρας ἐμοιράσθη ὀλόγουρα και δὲν ἤκουε πλέον παρὰ ἐγκώμια διὰ τὸ μαγεῖρεμα τοῦ μικροῦ τζόκευ :

— Λαμπρό!

— Περιφημο!

— Τραγανιστὸ!

— Ἀθρόατο!

Ὁ Μπόμπης, ὑπερήφανος διὰ τὸ ἀποτελέσμα, ἐστράφη πρὸς τὴν πωλήτριαν και τῆς εἶπε μὲ τὴν μεγαλητέραν ἠρημίαν :

— Βλέπετε, κυρία, διὲν ὅσες ἔκλεψα!

Ὁ Μπόμπης πωλεῖ πατάτες.

Ἡ κυρὰ-Γοντῶ ἐσκέπτετο. Μὲ τὸ ἐμπορικὸν της πνεῦμα εἶχεν ἐνόησῃ ἀμέσως, ὅτι ὁ γαστρονομικὸς ἐκεῖνος νεωτερισμὸς ἠμποροῦσε νὰ γίνῃ εἰς τὸ μέλλον πηγὴ μεγάλων κερδῶν δι' αὐτὴν. Διὰ τοῦτο, μὲ γλυκειὰν φωνὴν τώρα, ἀπετάθη πρὸς τὸν μικρὸν και τὸν ἠρώτησε :

— Μπορεῖς νὰ μοῦ δώσεις και ἄλλες... πατάτες;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Μπόμπης. Εἴρω ποῦ εἶνε και πηγαίνω νὰ σοῦ φέρω.

Και ἔφυγε τρέγων πρὸς τὸν ἐρόμον, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀκολουθήσῃ πρὸ ὀλίγου ὁ κ. Παρμαντιέ και οἱ ναῦται του, μὲ τοὺς σάκκους τῶν γεωμήλων. (Ἔπεται συνέχεια)

ΧΕΙΜΩΝΑΣ!

Ἀγαπητοί μου,

ΟΥ φαίνεται, ὅτι ὁ ἐφετεινὸς χειμῶνας εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς δριμυτέρους. Καὶ διὰ νὰ φανῇ αὐτό, ἐπρεπε νὰ ἔλθῃ ὁ Φεβρουάριος, ὁ πρόδρομος τῆς ἀνοιξίας, ὁ λαϊκὸς Φλεβάρης «ποῦ ἂν φλεβίσῃ, καλοκαίρι θὰ μυρίσῃ...» Ἄλλὰ ποῦ! Ὁ φετεινὸς μας Φλεβάρης εἶνε ὁ κακὸς Κουτοσοφλέβορος, ὁ προμηθῶν ἕνα Μάρτη «παλουκοκάφτη»... Δεκαπέντε ἡμέρες ἔχουμε νὰ ἰδοῦμε ἥλιο στὰς Ἀθήνας! Καθημερινῶς σὺννεφα πυκνά, χιονόνερο, αἶρας δυνατὸς και γρῦο διαβολεμένο. Τὰ βουνὰ ὀλόγουρά μας εἶνε χιονισμένα. Καὶ ἀπ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα, ἀναγγέλλονται κακοκαιρίαι, χιόνια, πάγοι, βροχαί, ἀνεμοστόβιλοι, τρικυμιαί, θάνατοι εἰς τὴν Ζάκυνθον, εἰς τὸν παράδεισον ἐκεῖνον ὅπου δὲν χιονίζει σχεδὸν ποτέ, ὁ Σκοπὸς, τὸ ἀγαπημένο βουνὸ τῶν ζακυνθινῶν ποιητῶν, ἐφάνῃ μίαν ἡμέραν χιονισμένος. Ἐ! αὐτὸ δὲν συμβαίνει παρὰ εἰς πολὺ δριμύεις χειμῶνας.

Καὶ ὁ νοῦς μας πηγαίνει εἰς τὴν Ἠπειρον, εἰς τὸ Μπιζάνι, ἐκεῖ περὶ οἱ στρατιῶται μας, πολιορκηταὶ τῶν περὶ μαχίτην Ἰωαννίνων, πολεμοῦν... Τί θὰ ὑποφέρουν οἱ δυστυχισμένοι μὲ τὸν φοβερὸν αὐτὸν χειμῶνα ποῦ παρατείνεται! Καὶ μήπως εἶνε μόνον αὐτοὶ; Εἰς πόσα ἄλλα μέρη δυσχείμερα, Ἑλληνας στρατιῶται, εἰς προχείρους κατασκηνώσεις, δὲν εἶνε ἐκτεθειμένοι εἰς αὐτὰς τὰς βροχάς, τὰ χιόνια, τὰς ὑγρασίας και τοὺς παγετούς!.. Τί ἀτυχία, ἀλήθεια, νὰ τῷχη πόσον ἐξαιρετικῶς βαρὺς ὁ χειμῶνας αὐτός, ἐνῶ καινομεν ἕνα τόσον μεγάλον και δύσκολον πόλεμον! Ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς δριμύτητος, τὰ θύματά του θὰ εἶνε πολὺ περισσότερα. Καὶ ὅσοι θὰ ἐπιζήσουν ἀπὸ τὰ διπλᾶ πλήγματα τῶν δυὸ θανασιμῶν ἐχθρῶν, θὰ εἶνε μάρτυρες ἀληθινοί... Ναί, ἐνῶ ἡμεῖς ἐδῶ κοιμώμεθα εἰς τὰ σπῖτια μας, εἰς τὰ κρεβάτια μας, κουκουλωμένοι, και ἴσως μὲ ἀναμμένο τὸ τζάκι, και πάλιν κρυθόμενοι, και πάλιν παραπανοῦμεθα, ὑπάρχουν, ἀγαπητοί μου, χιλιάδες ἀδελφοί μας, οἱ ὁποῖοι διαγυκτερεύουν εἰς τὸ ὑπαίθριον, προφυλαττόμενοι ἀπλῶς κάτω ἀπὸ ἕν ἀντίκηνον. Ἄλλὰ μήπως εἶνε εὐτυχέστεροι· ὅσοι προφυλάττονται κάτω ἀπὸ μίαν σκηνήν; Θαυμασμός, τιμὴ και δόξα εἰς τοὺς ἀν-

δρσίους αυτούς, που υποφέρουν τα πάν- δεινα, δια να κάμουν την Ελλάδα μας μεγαλητέραν! Ο χειμώνας αυτός ο βρ- ρύς, ο δοιμός, ο φοβερός, ήλθε ξιά να δείξη τους ήρωάς μας πλέον ήρωικούς, πλέον θαυμασίους...

Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΑΧΑΡΑΝ

Η Σαχάρα είνε μία από τας τελευ- ταιάς άγνωστους χώρας που άπομένουν επί της γήινης σφαιράς προς κατάκτη- σιν. Είνε άπέραντος έκτασις άμυώδης, νόστροά πολλάκις και σχεδόν πάντοτε πυρπολούμένη από τον ήλιον. Εκεί δεν βρέχει σχεδόν ποτέ.

Εν τούτοις διαοχίζεται κάποτε από μακρά καραβάνια, τα όποια ταξιδεύουν από την μίαν άκραν της ως την άλλην, μεταφέροντα έμ- πορεύματα. Ο γάλλος κ. Ερμπά, έμπορος πλούσιος του Τομπουκτού, θελήσας να έγκυ- τασταθή εις τήν Γκαδαμές, επί των νοτίων συνό- ρων της Άλγε- ρίας, δεν έδίστα- σε να φηρήσθαι τούς κινδύνους, τούς όποιους παρουσιάζει έν ταξείδιον δια μέσου της μεγάλης έρή- μου. Κ' έσχημάτισεν ένα καραβάνι, επί κεφαλής του όποίου έθεσεν ένα άρχηγόν, μέγάλως εκτιμώμενον εις την Σαχώραν.

Εφωδίσθη με όπλα, με νερόν και με τρόφιμα και, συνοδευόμενος υπό του υιού του Άλβέρτου, χαριτωμένου νέου δεκαοκταετούς, ανέλαβε τήν κινδυνώδες ταξείδιον, τήν όποίον όμως, επειδή ήτο πρό πολλών έτών χήρος και δεν είχε κανένα συγγενή εις την Άφρικήν, κα- ταντούσε δι' αυτόν διασκέδασις να τήν έκτελέσθαι με τον Άλβέρτον, τολμηρόν και ριψακίνδυνον όσον και ο πατέρας του.

Τās πρώτας ήμέρας, τή καραβάνι έπρωχώρει άρκετά γρήγορα και ή εύθυ- μία διατηρείτο μεταξύ των μελών του, με όλην την μελαγχολικήν ύβιν του τοπίου, τήν όποίαν άπεπέλουν άπέραντοι άμυώδεις πεδιάδες και γήλοφοι τραχείς ώς επιτοπιλείστον και πετρώδεις, όνυμα- ζόμενοι Χαράδαι.

Από καιρού εις καιρόν άπαντεύσαν δροσεράς άόσεις, όπου άνθρωποι και κάμηλοι έποικίζοντο άθρόνως από τα πηγάδια και άνέλιωγονούντο. Τά ταξεί- διον λοιπόν υπήρξεν έως εδώ εύτυχές, άφού κανείς ληστής Τουαρέζ δεν είχε εμφανισθή να προσβάλη τή καραβάνι, τή όποίαν ήλπιζε να φθάση εις Γκαδαμές άνερόβλητον.

Μίαν ήμέραν όμως, κατά την όπείαν έπνεεν άνεμος δυνατός και φλογερός, ο άρχηγός του καραβανίου έπλησίασε τον κ. Ερμπά και δείχνων τον όρίζοντα, τώ ειπε:

— Κύριε, μου φαίνεται πως θα έχω με τρικυμία!

— Τρικυμία; τόν διέκοψεν ο έμ- πορος. Μα μου φαίνεται πως δεν είμεθα στη μέση του ωκεανού, για να φοη- θούμε τρικυμία! Είνε πες δυνατόν να μάς καταπιή ο στερεά αυτή άμμος;

— Πώς φαίνεται ότι δεν έπαξει; δι- οσατε ποτέ στη Σαχάρα! υπέλαβεν ο Άροφ με ήρεμον τόνον. Ο Άλλάχ είνε μέγας! άλλα τα κύματα αυτά της φλογεράς άμμου είνε τόσο φοβερά όσο και τα θέλασσα. Πόσα καραβάνια γαθίχκαν μέσα 'ς αυτά τον ωκεανό!... Πόσα πρώτα άνθρωπων έθρεψαν τα τσακάλια της Σαχάρας!..

στιγμήν, ήβλησε να τόν καθουχάσθαι, άλλα τώ ήτο άδύνατον να νείξη τή στόμα. Έσκυψε μόνον επάνω του και του έσοφίξε δυνατά τή χέρι. Άλλ' επειδή ο σιμούν έγένετο όλονέν ισχυρότερος, έ- χασαν όλοι τās αισθήσεις...

Μετά τρεις ολοκλήρους ώρας, όταν ο Άλβέρτος ήμπόρεσε να ξαναοίξη τή μά- τια, ήρθάνθη την άτμόσφαιραν άκόμη πυ- ννότεραν και καταθλιπτικώτεραν. Έκεί- ταζε γύρω του, προσπαθών να έννεση τί συνέθη. Άλλα δεν έδλεπε πουθενά τίποτα άλλο από άμμος! Όλόκληρον τή κα- ραβάνι είχε παφή υπό τή χύμα και κάτω λοφίσκισι μόλις ύψόμενοι επί του έδά- φους, έμαρτύρουν μόνον τās θέσεις, όπου είχαν χαθή αι κάμηλοι και οι οδηγοί των.

Ο Άλβέρτος έσχηκώθη με τή σώμα συντατριμμένον και την καρδίαν συνε- σφιγμένην από θανάσιμον αγωνίαν. Έπι- τέλους, εις μικράν άπόστασιν από τή

μέρος όπου ευρί- σκετο, είδε τή κε- φλή του κ. Ερμ- πά, τή όποίαν ά- νέκυπτε με κό- πον από ένα παχύ στρώμα άμμου.

Η τραγική εκεί- νη θέσις έδεκα- πλάσιασε τās δυ-νάμεις του Άλ- βέρτου, ο όποιος

νατώρθωσε να πελευθώσθαι τόν δυστυχή του πατέρα από τή κινήσιν εκείνο σάβα- νον που τόν έσκέπαζε. Άλλα πως να τόν έμφυχώσθαι, πως να τόν αναζωογο- νήσθαι εις τήν φοβεράν εκείνην έρημον, όπου κανείς άνθρωπος δεν ήμπορούσε να τούς βοηθήσθαι;

Ο νέος είδε τότε επί της άμμου ένα φλασκί γεμάτο νερόν. Ητο δια τήν στιγμήν εκείνην ή σωτηρία. Χωρίς να συλλογιόθην τήν φλογεράν δίψαν, ή όποία έθροαίξεν αυτόν τόν βίον, ήνιξις με κόπον τή σώμα του λιπιθυμισμένου και του έχυσε μέσα όλίγον νερόν από τή φλασκί.

Είς τήν εποχήν του εύεργετικού εκεί- νου ύγρου ο κ. Ερμπά συνήλθε.

Με πολλάς προσφυλάξεις, ο Άλβέρ- τος τώ άνεκίνωσε τήν φοβεράν νατα- στρέψην και, διπλασιάζων τήν ενεργητι- κότητά του, δια να ένθροχύνη τόν πατέρα του, τόν έδεήθησε να σηκωθή.

— Πρέπει να βάλωμεν τή δυνατά μας, τώ ειπε, δια να σκομαρυνθώμεν τή γρηγορώτερον από τή όλθέρσιν αυτό μέρος. Με τήν βοήθειάν του Θεού, θα κατορθώσωμεν ίσως να φλάσωμεν, άν έχη εις τή Γκαδαμές, τουλάχιστον εις καμμίαν όσιν, και να περιμένωμεν εκεί έως να περάση κανένα καραβάνι.

Ο κ. Ερμπά έφαινετο εκμηδενισμέ- νος, χωρίς δύναμιν και χωρίς θέλησιν.

«Ένόμισεν ότι ώνειρεύετο...»

Και ως δια να επικυρώσθαι τούς λό- γους του, ο άνεμος έρριψεν εις τή μάτια των ταξιδιωτών άμμοσιν καιουσάν και τή έδαφος της έρήμου έφάνη ανακινούμενον μέχρι τών εγκάτων του.

— Ο σιμούν! έφώναξεν ο άρχηγός' ο σιμούν! ο σιμούν!

Η κραυγή αύτη άντήχησεν από άκρου εις άκρον της συνοδείας και οι Άραβες, χωρίς να περιμένουν τήν διαταγήν, έσταμάτησαν τās καμήλας των, οι όποιαι, μόναι των, μ' ένα γογγυσμόν άναγώνιον, έπεσαν με τή γόνατα, έξή- πλωσαν τόν λαιμόν των επί του έδάφους και προσεπάθησαν να κρύψουν τή κε- φάλη των εις τήν άμμοσιν.

Οι ταξιδιωτάι, κατά παραγγελίαν του άρχηγού, έγονάτισαν από πίσω των, δια να τās έχουν ως προπύργιον. Και μόλις έπρόφθασαν να προσφυλαχθούν και αυτόν τόν τρόπον, ο άνεμος έπέρασεν από πάνω των με υπόκωρον βόην και τούς εκάλυψε με στρώμα άμμου.

Ο κ. Ερμπά, αισθανθείς τούς πρώ- τους νόκους, ένόμισεν ότι ήθελεν εις έ- ποφήν με πυρινην βροχήν. Έκλεισε τή μάτια του και ή τελευταία του σκέψις υπήρξεν ή λύπη και ή μετάνοια που είχε πασαύρη μαζί του εις τήν άπώ- λειαν και τόν προσφιλή του υιόν.

Ο Άλβέρτος, μαντεύων τās σκέψεις του πατέρα του, εκείνην τήν φοβεράν

Ο νεαρός Άλβέρτος έννεσεν, ότι αυτός ώσειλεν εις τή έξήν να είνε ο προστάτης εκείνου, ο όποιος μέγει τούδε τον είχε προστάτεύσει, εις όλας τās περιπτώσεις, και άμφοτεροι, σιηριζόμενοι ο εις επί του άλλου, έσηκαλώθησαν τήν άδοκί- ριαν δια μέσου της άξένου εκείνης έκτά- σως, ως μόνον έφοδιον έχοντες ένα φλασκί με όλίγον νερόν!

Επεριπάτησαν ούτω εις τήν τύχην, επί τινας ώρας.

Εν τώ μεταξύ ο κ. Ερμπά είχε αναλάβη όλίγην ζωηρότητα και θύρος.

— Άγαπητέ μου Άλβέρτε, ειπεν εις τόν υιόν του, δεν τόλμω να συλλογιόθην τήν φρικώδη τύχην όλων εκείνων των δυστυχισμένων που μάς συνώδευαν. Λυ- πώμαι μόνον και μετανώω πεύ σε πα- ρέσαι εις τή επικίνδυνον αύτη ταξείδι.

— Εγώ όμως δεν λυπόμαι καθό- λου! άπεκρίθη ο νέος με βεβιασμένην κάπως φριδρότητα' ποίος λοιπόν, άν δεν ήμουν εγώ, θα σάς βοηθούσε και θα σάς

έπειροποιείτο εκείνην τήν φοβεράν ώρα; — Ναι, εγώ εις δίπλα... Άλλα και άν κατορθώσαμε μιά μέρα να φθάσωμε εις Γκαδαμές, πάλι, πάλι μου είμεθα καταστραμμένοι. Ολη μου ή περιουσία, όλα μου τα υπάρχοντα έσφάσαν κάτω από τās άμμοσιν!

— Δεν πειράζει, πατέρα, άπεκρίθη πάλιν ο Άλβέρτος. Θα έργασθώ κ' εγώ τώρα για σάς, όπως έργασθήκατε τσον καιρού' σεις για μένα, και θίναπαυθήτε από τράσους κόπους και τόσα βάσανα που υποφέρατε στη ζωή σας.

Έξασφα ο κ. Ερμπά τόν διέκοψε και, δείχνων εις τόν υιόν του έν σημείον εις τόν όρίζοντα, έφώναξε με χαράν:

— Ίδές εκεί! ιδές! Σωτήρισμα!

Τώρα, εις κάποιαν άπόστασιν έφαι- νετο μία ώραία λίμνη, της όποιας τή διαυγή νερά έβροχόν τās άμυώδεις θί- νας. Και πλησίον της λίμνης αύτης διακρίνοντο ύψηλά δένδρα, ύπασχόμενα σιάν εύεργετικήν.

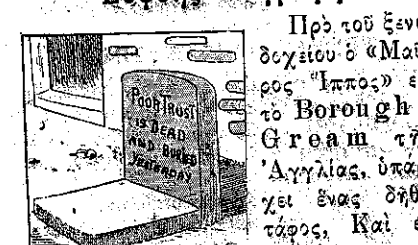
Οι δυστυχής ταξιδιωτάι έδιπλασία- σαν τās προσπάθειάς των, έλκυόμενοι από τήν άσπί εκείνην, ή όποία έφαινετο μακρόθεν ως όνειρον. (Έστειλ τή τέλος) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΗΠΟ ΤΗ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΣΤΟΠΟΥ

ΙΑ' Τό νέο τή χρόνο Χαρές και γέλια: — Θυμήσου μόνο Τά Δαρδανέλια... Τό νέο τή χρόνο Τραγούδια τέλεια, Δέ λην με πόνο Της Λύρας τέλια Μηνά τή χελλη Πιά πικραμένα... Παντού εις Άπριλη Δαφνολουούδια, Παντού τραγούδια Του Έικοσιένα! ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΗΤΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

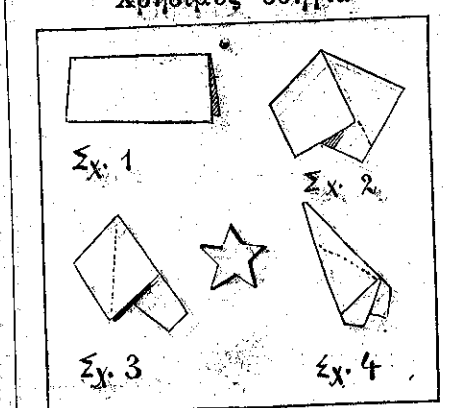
Εύφυής έπιγραφή

Πρό του Ξενό- δοχείου ο «Μαύ- ρος Ίππος» εις τή Βorough - Grease τής Άγγλιας, ύπαρ- χει ένας δθθεν τάφος. Και εις τή μόρμασιν, τή σσημένον επάνω εις αυτόν τόν δθθεν τά- φον, αναγινώσκεται ή εξής έπιγραφή: «Η δυστυχής Πιστώσις απέθανε και έτάφη εδώ χθές». Είνε μία εύφυής προ- ειδοποίησις δι' όσους τυχόν θα έκομι- ζών, ότι είμπορούν να φάγουν και να πιούν εις τόν «Μαύρον Ίππον» επί πιστώσει... Κάτι άνάλογον με τήν έπιγραφήν πεύ βλέπομεν κ' εδώ καμμίαν φεράν εις κί- κρημάτα: «Πιστώσις δεν διδεται σή- μερον. Αύριον, μάλιστα.»

άνθοδοχίον, γεμάτον από μίαν πυκνήν και φουκτωτήν πρασινάδα. Είνε τώντι θαυμάσιον.

Χρήσιμος οδηγία

Με μίαν φαλλίδιαν είμπορείτε να κά- μετε ένα τέλειον αστέρα από χορτί. Τό χορτί σας πρέπει να είνε κανονικόν τε- τραγωνόν. Τό διπλώνετε πρώτα εις δύο (Σχ. 1), τή τσακίζετε έπειτα όπως δείχνει τή Σχ. 2, τή τσακίζετε πάλιν κατά τās κοκκίδας του Σχ. 2, ώστε να λάβη τή Σχ. 3. Και αφού τή τσακίσετε άλλην μίαν φεράν κατά τās κοκκίδας του Σχ. 3 ώστε να γίνη όπως τή Σχ. 4, τή κόπτετε με τή φαλλίδα όπου σας δείχ- νουν αι κοκκίδες του σχήματος αυτού. Τό ξεδιπλώνετε κατόπιν, και έχετε τόν ασ- τέρα σας.

Έκτακτον φοινικόδενδρον

Είς τήν μι- κράν ισπανικήν πόλιν Έλκε, όλίγα χιλιόμε- ττα μακράν του Άλικάνταν, εύ- ρις κεται φοί- νιξ, άριθ μών ζώντων δύο αιώ- νων και πλέον. Έκ του κυριου κορμού άποσπώνται όκτώ άλλαι μικρότεροι, συ- νηνωμένοι κυκλικώς και φέροντες καθείς πολυκρήμους κλώνους. Ούτω τή δέν- δρον φαίνεται μακρόθεν ως γιγαντιαύον

Να αναγνωσθή τή γωμικόν αυτό, χω- ριζόμενον καταλλήλως των λέξεων.

β) Παίγνιον

Έστέλη υπό της Θαλασσοκρατίας Ελλάδος

Table with 3 rows and 4 columns: ΣΤΡΟΣ, ΣΥ, ΜΠΗΣ, ΛΩ, ΛΩ, ΚΑ, ΡΑΝ, ΛΙ, ΠΕΡ, ΜΠΟ, Ο, ΖΕΝ.

Να συνορμολογηθούν αι συλλάβαι αυ- ται, ώστε ναποτελεσθούν τή όνόματα πέντε προσώπων του μυθιστορηματιος «Ο μικρός τζόκευ».

γ) Μαγική Ετικόν άνευ εικόνος

Έστέλη υπό της Τσεχίας

— Έλεγίτσα, Τσιμηγή, έλάτε να τή πιούμε!

— Πετά; — Μα σάς τή είπα!

Άλλοις: Αί λύσεις, όσωνδήποτε ζητη- μάτων του αυτού φυλλάδιου, — συνοδεύονται υπό ενός μόνου δεκαλέπτου γραμματισμάου.

Δύσεις του 10ου φύλλου

α) Ο χαριτωμένος εύρίσκειται εις τή κεφαλή του κυριου, του όποιου τή αυτή σσηματίζει τή μάτι του. — β) Ρουμ un moine l'abbaye ne manque pas. — γ) Ταμσις, Βόλγας, Σηκουάνας, Ίτ- βέρσις.

Εβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

α) Δια τούς Γαλλομαθείς Έστέλη υπό της Έθνομής Παληγενείας Trogr an dehá teest caus edere tard.

Σελίς Συνεργασίας Συνδρόμων

ΣΤΟ ΣΤΡΑΤΟ ΜΑΣ

Μπαίνεις σε χώρες σκλαβωμένες, Στρατέ μου, έλευθερωτής... Και πίσω σου ψυχές θλιμμένες... Φωνάζουν: ο Έκδικητής!

Και πίσω σου δακρύζουν όλοι Μ' υπερηφάνεια και χαρά, Για σε των έκκλησιών οι θόλοι Βοΐζουν έτσι γιορτερά.

Κ' ένψ σε ραίνουν με λουλούδια Κ' ένψ ο καθείς σε προσκυνά, Έβου πηγαίνεις με τραγούδια Για νέες νίκες στα βουνά.

Έμπρός, έμπρός, έμπρός αίვνια, Ποτέ σου πίσω δεν γυρνάς, Σβύνεις 'στο διάβα σου τα χρόνια Της μάυρης, της σκληρής σκλαβιάς.

Κ' ένδω ήρωες θυσιάζεις Για έναν άγιο σκοπό, Όλο τον πόλεμον αλλάζεις Σε πανηγύρι πόθητό.

Αυτά τα δάκρυα που χύσαν Μανάδες, κόρες, αδελφές, Γι' αυτούς, γι' αυτούς που ξεψυχήσαν Πάνω σε μάχες τρομερές,

Δαφνών ποτίσανε κλωνάρια Που σε στεφάνωσαν, στρατέ! Αθάνατα τα παλληκάρια Που ξεψυχήσαν νικητά!

Κῆμα

ΜΕΓΑΛΟΥΧΙΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Επιτέτο ποτε ο αυτοκράτωρ Κωνσταντίνος ο Μέγας να έκδικηθή μερικώς, οι όποιοι είχαν παραμορφώσει διά λίθων το άγαλμά του. Οδτος όμως επέθεσας την χείρα επί του προσώπου, είπεν. — Ούτε κανένα πόνον αισθάνομαι, ούτε παραμορφωμένον βλέπω το πρόσωπόν μου. Διατί να τούς τιμωρήσω; »

Ελληνικός Στρατός

„ΚΑΝΕ ΝΑΝΙ“

—Νάνι, νάνι το μικράκι, θα του πω 'να τραγουδάκι...

Είνε νύκτα. Τάστρα στον ούρανό λαμποκοπύνε. Σε μιά καμαρούλα, μιά μικτέρα αποκοιμίζεται στην γλυκειά της άγκαλιά ένα μαρό παιδί. Η κανδήλα, που βρισκείται στο πλάι μιάς εικόνας, ρίχτει άπάνω τους το χλωμό της φώς. Η ψιψίνα ξαπλωμένη χαμό έχει κοντά, μουρουζίεις το τραγούδι της. Έξω ακούεται ο γούλλος και η μητέρα εξακολουθεί το μονότονο τραγούδι της:

—Νάνι, νάνι το μικράκι, θα του κάνω πιλαφάκι....

Στη διπλανή κάμαρα είναι το έργοστηρι του φτωχού της άντρα, που και τη νύκτα ακόμα εργαζεται, για να θρέψη τα παιδάκια του. Κάποτε στέκεται να ξαποστάση.... Μα της γυναίκας του το νάνι, νάνι του θυμίζει ότι δεν πρέπει ν' άργοπορή, πως πρέπει να εργασθή για τα παιδιά του. Και η σκέψις αυτή τον κάμνει να ξαναρίσση την δουλειά του με περισσότεραν δέλησιν και ύπομονήν, με περισσότερον ζήλον....

Και ένψ ο βάρσχος με όλην του την δύναμη, στην διπλανή την λίμνη, τραγουδάει, η γυναίκα του εξακολουθεί το μονότονο τραγούδι της:

—Νάνι νάνι το μικράκι, θα του πω 'να τραγουδάκι...

Πανελλήνιος Πόθος

ΨΑΛΛΕ

Ψάλλε στις λεύκας το κλαδί το μελιχρό τραγουδι Και σκόρπισε στα δειλινά τους γαυκασιούς, πουλί! Ντύσε τα όλα στις χαράς το μαγεμένο χνούδι και στεταε στην ψυχούλα μας της μέθης το φιλί.

Ψάλλε... Θα πέσουνε καιροι κακοί στα μονοπάτια, Που θα ξεσπάσιν στα κύκνεια τα τραγικά—ώιμη— Και στους δλόανθους άγρούς, στους πύργους, στα παλάτια, Κουρσάρος άδυσώπητος, θα φθάσης, μαρσασμέ!

Άδρα του Φεραίου

ΘΑ ΕΝΘΥΜΟΥΜΑΙ

Σεις μόνοι, όφραιοι μαργαρίται, μου μένετε εις άνόμνησιν της παιδικής μου φίλης και των όφραίων, πλην φευ! ματαιωθέντων όνειρων μας. Άχ! με τί πόνο, και με πόση άγάπη θα ένθυμώμαι την στιγμήν του άποχωρισμού μας.

«Λάβε αυτές τας μαργαρίτας, και έχε τας διά να μ' ένθυμήσαι, μου είπε δακρύουσα. Τίς οίδε, ο νέος μου βίος τί μου προτοιμάζει. Έν τούτοις είμαι εύτυχής, έπειδή μέχρι τούδε έξετέλεσα το καθήκόν μου και είμαι άποφασισμένη να το έκτελέσω. Άδιαφορώ διά το μέλλον. Σου υπόσχομαι, άγαπητή μου, ότι θα προσπαθήσω, όπως πάντοτε, μεθ' ύπερηφανείας να ένθυμήσαι ότι όπηρεσες φίλη μου, ως έλπιζω και δι' εσε. Ο σκοπός του βίου μου θα είναι έργασια, και μέχρι κεραίας έκτέλεσος του καθήκοντός μου. Χαίρε, φίλη μου. Μη με λησμόνες. Φύλαττε τας μαργαρίτας». Ω! ναι, θα τας φυλάττω, ως ιερών κειμήλιον. Και με το

αίσθημα της ειλικρινούς φίλης μας εις την καρδιαν, δεν θα παύσω ούδέποτε να άναπολώ το εύτυχές παρελθόν.

Γαλάτεια

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΤΟΥ ΣΑΧΙΝΗ

Ο Σαχίνης, πλέον παρὰ το Κύναιον, άπεβίβασε στρατόν εις τόν Άλυμρόν, ο όποιος συνέλαβεν άρκετούς αιχμαλώτους. Μεταξύ αυτών ήτο και ο υίός ένός αγά, ο όποιος, μαθών την σύλληψιν του υιού του, ήρχισε να δώδεταει και να κλαίη. Έστειλε λοιπόν μερικούς άνδρας του μετά δόρων και χρημάτων προς τόν Σαχίνην, διά ναπέλευθερώσουν τόν υιόν του. Ο Σαχίνης, λυπηθείς τόν πατέρα, έδωκε τόν αιχμαλώτον όπισω, είπόν συγχρόνως εις τούς άπεσταλμένους τόν να λάβωσιν και τα χρήματα, διότι οι Έλληνες μόνον τα χρήματα, πωλούν και άγοράζουν, όχι δε και τούς ανθρώπους.

Συμμαχικός Στρατός

ΤΡΕΛΛΟΣ ΓΙΑ ΔΕΣΙΜΟ

Ο Κουφιοκεφαλάκης ήθελε να μάθη βιολί. Έκανε λοιπόν την εξής σκέψι: — Άς πάρω τώρα ένα παληό βιολί κι' όταν μάθω καλά, τότε παίρω ένα καλό, καινούριον.

Κι' έπήγε ε' ένα όργανοπώλην. — Δός μου ένα παληό βιολί, του λέει. — Θελέτε πολύ παληό; — Το πιο παληό που έχετε.

Κι' έκνικος τούδειξε ένα, το πιο παληό που είχε. — Και πόσα κοστίζει αυτό; — Διακόσια φράγκα, το λιγώταρον. — Διακόσια φράγκα; !!.. μα τότε το πιο καινούριον πόσα θάξη; — Εικοσιπέντε φράγκα, τριάντα φράγκα....

Κι' ο Κουφιοκεφαλάκης έτραπή εις φυγήν, μονολογών: «Καλέ αυτός είναι τρελλός για δέσιμο».

Αθανάσιος Διάκος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Διδάσκαλος: — Τι σημαίνει χήρος, το χή με ήτα;

Ο Μαθητής: μετὰ πολλήν σκέψιν: — Χήρος σημαίνει σύζυγος μιάς χήρας.

Εστίαση υπό της Σφειγώσης Νεότητος

Ο άφηρημένος καθηγητής: — Πόσοι ήσαν οι τέσσαρες Εβ'αγγελιστάι;

Η εύφυής μαθήτρια: — Δώδεκα!

Εστίαση υπό της Γαλήνης

Ο πατήρ εξετάζει τόν υιόν του εις την γραμματικήν.

- Τι είναι το αύγ; — Είναι όνομα ουσιαστικόν. — Τίγος γένους; — Αυτό, μπαμπά μου, δεν το ξέρεις κανείς. Στην τύχη πιά αν θα βγή, πετεινός ή κόττα. Εστίαση υπό του Άστέρου της Έλευθερίας

ΓΕΝΙΚΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΤΟΥ 1912

Κατά την τελικήν έκλογήν προς άνακήρυξιν των όφραιότερων 10 εκ των 60 ύποψηφίων ψευδωνύμων, έλήφθησαν 716 Ψηφοδέλτια. Η διαλογή τούτων φέρει έπιτυχόντας και βραβευμένους τούς εξής:

Α) ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δατρινή Κυανόλευκος (με ψήφους 351).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ονειρεμένη Πατριδα (ψ. 335) — Έλλάς του Μέλλοντος (ψ. 280). — Ονειρεμένη Έλλάς (ψ. 275). — Δαφροστεφής Ολυμπιονίκης (ψ. 225).

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ελληνική Καρδιά (ψ. 220). — Δουλός του Κανάθ (ψ. 207). — Υπερασπιστής της Έλευθερίας (ψ. 175). — Στρατηλάτης των Έλλήνων (ψ. 173). — Έλευθερωτής της Μακεδονίας (ψ. 169).

ΕΠΙΛΟΓΟΣ: Έλλάς του Ρήγα (ψ. 125). — Έγγενές Ιδανικόν (ψ. 117). — Ηρώς του Σουλόν (ψ. 108). — Έλλις των Υποδούλων (ψ. 103). — Δοξασμένη Γαλανόλευκη (ψ. 101). — Ελληνική Θεότης (ψ. 94). — Δαυρύβρεκτος Ήπειρος (ψ. 92). — Φλοισβός της Θαλάσσης (ψ. 80). — Ένδοξον Μεσολόγγι (ψ. 76). — Δοξασμένη Κυανόλευκος (ψ. 73). — Πατρίς μας Έλλάς (ψ. 72). — Άϊμα της Έλευθερίας (ψ. 69). — Δεοντόκαρδος Σουλώνης (ψ. 68). — Θεριαμβεύουσα Έλλάς (ψ. 68). — Μάγνυς της Έλευθερίας (ψ. 68). — Γλυκειά Έλλάς (ψ. 65). — Πανελλήνιος Πόθος (ψ. 64). — Πανελλήνιος Ένωσις (ψ. 61). — Ένδοξος Νίκη (ψ. 57). — Μαργαρωμένος Βασιλέας (ψ. 56).

Συγχαίρω τούς βραβευθέντας και τούς παρακαλώ να ζητήσουν τα βραβεύματα των και να μου στείλουν τας φωτογραφίας των, συμπύλωσιν προς τούς όρους της Προκηρύξεως (ιδε φιλ. 52 τού 1912). Όσον διά τα βραβεύματα των Έκλογέων, αυτά θα δημοσιευθώσιν άργότερα, διότι με το νέον σύστημα, η εξέλεξις των έπιτυχίων έκάστου ψηφοδέλιου άπαιτεί καιρόν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Αθήναι, 38, όδός Εδερσιδών την 12 Φεβρουαρίου 1913.

ΑΔΙΚΩΣ παραπονείται, Τέλλε Άγρα, διότι η επιστολή σου έλήφθη άφω έγραφα την άλληλογραφίαν του προηγουμένου φύλλου. Είς το γραφεύον δεν ήθευραν αυτήν την λεπτομέρειαν, όταν σου έμήψυσαν ότι ίσως ένεκα ένλείψως χώρου δεν είχες άπάντησιν. Και ένδεν ύπήρχε χώρος, η λήψις της επιστολής σου θα σου έδηλούτο με δύο λέξεις, όπως γίνεται πάντοτε. Όσον διά τα άλλα παραπόνά σου, έδήλωσα και άλλοτε, ότι έννοώ να είμαι έλευθερά εις την Σ. Σ. Σ. να κάμνω ότι νομίζω καλόν. Διαφορετικά είνε αδύνατον να γίνη. Και σύ, σαν καλό παιδί, χρωστέσαι να συμμορφώθης και να μου στείλεις εις το έξής κομμάτι που να μην υπερβαίνου την μισήν στήλην.

Ακούσθη τί όφρατα που είναι. αυτή η έκθεσις περί Πατριδος μιάς μικράς μαθητριάς, της Μαρίας Μάρκου, την όποιαν μου έστειλεν η διδασκάλισός της: «Όλα τα λεξικά του κόσμου κάμνον το ίδιο λάθος: Παίρνουν την λέξιν πατρίς και την εξέηγούν. Μα μπορεί αυτή η λέξις να εξέηγηθή; Τό

έπιθετον μεγάλη είναι πολύ μικρόν δι' αυτήν, επίσης εις το ίερό. Πώς να την αποκαλέσωμεν λοιπόν; — Έν μόνον χαρακτηριστικόν, που της ταιριάζει λιγάκι, έμεινε και αυτό ο Έλλην το έσπενήσας. Ο Έλλην αποκαλεί την πατρίδα μητέρα. Είμπορεί και τα άλλα έθνη να το ήκουσαν και να το μεταχειρίζονται και αυτά. Άλλά κανένα έθνος δεν αισθάνεται τόσο έντενόν που λέγει, κανένα άλλο έθνος, έκτός του Έλληνικού. Μπράβο μικρά μου. Δέκα σού βάζω.

Μαριώ Πατριώδη, σήμεραν μόλις μου ήλθαν αι εύχαι σου διά το νέον έτος. Μα δεν μπορούσαν να έλθουν κι' ένωριτερα από το Μεξικόν! Σ' εύχαριστώ πολύ. Διά το άλλο που λέγεις, όταν δεν υπάρχουν τέτοια ελληνικά, κατάλληλα, που να τα εύρω; Θα προσπαθήσω όπως να γίνουν.

Αθανάσιε Διάκε, το διηγηματάκι έκείνο (ο Ζωγράφος) είναι έν ανέκδοτον άρχαιον. Πρόκειται περί Αθηναίου ζωγράφου του παλαιού καιρού. Θέλει δε να ειπή, ότι το να μην άρέσει έν έργον τέχνης εις τούς σοφούς και τούς ειδικούς, είναι βέβαια κανόν σύμπτωση άλλ' όχι άπελπιστικόν. Επιστέλους ένας ειδικός είμπορεί να πατάται και να χρειάζεται ένας σοφώτερος διά να τόν βγάλη από την άπάτην. Άλλ' όταν το έργον αυτό, το όποιον δεν άρέσει ήδη εις τούς σοφούς, άρέσει εις τούς άμαθεύς, είναι βέβαιον πλέον ότι δεν αξίζει τίποτε.

Σ' εύχαριστώ δι' όσα γράφεις, Τυχοδιώκτις. Το ότι με άγαπάς, από εξ έτών κοριτσάκι, τόσο πολύ, ώστε να σου είμαι πλέον ένα πράγμα άναπόσπαστον, αυτό με κολακεύει πολύ. Πίστευσε ότι κ' εγώ σε άγαπώ άλλο τόσο και γράφω μου όσον είμπορείς συχνότερα, χωρίς να φοβάσαι ότι με θαλάξει.

Να και το Γλυκογράμα τι μου γράφει: «Μη γελάσης που βλέπεις να λαμβάνω μέρος στον Διαγωνισμόν των Λευκών Λέξεων. Άλλά δεν μόρεσας να ντισταθώ! Μεγάλωσα ναί, και σοβαρεύθηκα μάλιστα πολύ, άλλ' όταν παίρω το φύλλο σου στα χέρια μου, ξαναγίνομαι το δωδεκαετές κοριτσάκι που ήμουν όταν πρωτογράφηκα συνδρομητριά σου.» Να γελάσω; Κάθε άλλο! Αυτό είναι μιά μεγάλη εύτυχια και δι' εσε και δι' έμέ.

Έξυπνότατον το πρόβλημα σου, Ηρώς του 21, άλλα είπαμε να μην ξαναβάλωμε τέτοια διά τόν φόβον των... μικρών. Ναι, και μεξ έδω πολύ έλυπηθήκαμε διά τόν θάνατον του Ολυμπιονίκου Τακλιτηρά. Ήτο μιά δόξα της πατρίδος ο λαμπρός νέος που έχαθη εις το άνθος της ηλικίας του.

Σ' εύχαριστώ δι' όσα μου γράφεις, Αήτητις Εύχωνε. Είναι τόσο εύμορφο το γραμματάκι σου, που αν είχα τόπον, θα το έδημοσίευσα. Ναι, εις το ύπ' αριθ. 114 Έλληνοσύμφωνον έχει γίνη ένα λάθος: αντί η μπήκε κ. Άλλ' έννοείται εύκόλως, διότι εις το Έλληνοσύμφωνον δεν χωρεί σύμφωνον.

Χαίρω διά τα εύχαρίστα νέα σου, Ακακία. Έκνικος που σου άπήνησεν εις τα Μ. Μυστικά. «Ποιον ξένον έθνος αγαπάτε περισσότερον; — Τούς Έλληντας!» βεβαίως είναι Έλλην. Άλλ' η δεν θα έπροσέβην εις την λέξιν ξένον, η άπαντων έτσι, ήθελε να δείξη ότι δεν περισσεύει άγάπη διά ξένον έθνος.

Διηγήσθη της Νεολαίας, το ξεσπάθωμα είναι όλωμόδιον άνεξάρτητον της Άλληλογραφίας. Είμπορεί κανείς να μου γράψη και χωρίς να έχη να μου άναγγέλλη ξεσπάθωμα. Ώστε είναι άδικον να με στεργής τα όφρατά σου γράμματα διά τέτοιον λόγον. Τετραδία σου έστειλα.

Όφραίς επιστολάς μου έστειλαν αυτήν την εβδομάδα και δι' εξής: Σανθή Πουπέ, Άσθη της Έλευθερίας, Μπαρουνοκαμπινμένη Γαλανόλευκη, Μέλλον Έφειρέτης (διά τόν όποιον το ξεσπάθωμα είναι το εύκολώτερον πράγμα του κόσμου!) Μικρά Άριστοκράτις, Άπολοσθεν

Ιδεώδες, Τσουνίδα, Μαργαρωμένος Βασιλέας, Ηρωική Σάμος, Έλληνικόν Ιδεώδες και Μαστροχαλασιές. Τούς εύχαριστώ όλους, άλλα που τόπος να τούς άπαντήσω! Να μη παραπονέωσιν λοιπόν, και μάλιστα το Έλληνικόν Ιδεώδες που άπορεί πως δεν τον άπαντώ συχνά έκτενω. Μα τί να του κάμω, όταν το γράμμα του πέφτη στα χέρια μου, άφω έχη πιά έξαντληθή ο χώρος των έκτενω άπαντήσεων; Αυτό είναι σύμπτωσης. Και καθένας πρέπει να σκέπτεται: «Δεν πετράζει αν η Διάπλασις δεν μου άπήνησεν εις ένα γράμμα; θα μου άπαντήση εις άλλο- άς της ξαναγράψω!»

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Εγκρίνονται: «Επεισόδιον» του Μακρωού Πατριώτου — «Φιλαλήθεια» της Ηρωικής Σάμου — «Ένας πατέρας του Πανελληνίου Πόθου» — Διάφορα του Συμβόλου του Χριστιανισμού — «Οι αιχμαλώται» της Τυχοδιώκτιδος — «Μικρές κουβέντες» τού Αθανασίου Διάκου — «Διατί το Φαίλων» — «Ο Τακλιτηράς» της Ηρώδος του 21 — Π. Πνεύματα, Παίγνια κτλ. διαφορών.

Απορρίπτονται: «Σίον ήλιον» (άκατάλληλον) — «Χιόνι» (πολύ άπλοον) — (Τιμή στα παλληκάρια μας) — «Οι πόλοι μας» — «Ο Ήλιος και τα Φεγγάρια» — «Εκδίκησις έλέφαντος» — «Η άγριεμένη Φύσις» — «Η άνδριμένη άμυδαλίνα» — «Εντυπώσεις εκ της φύσεως» (κονιά, άτεχνα, η πολύ ρωμαντικά και κακογράμμένα.)

ΕΡΑΝΟΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

[Δευτή πῶσα προσφορά μέχρι και του ελάχιστου ποσού των 10 λεπτών, προς έγγραφήν άπόρων εις την Διάπλαιν, εκ των ήδη συστημένων.]

1ον Δελτίον Εισφορών τού 1913.

Λοξή της Σπάρτης, λεπ. 40, Λόξα του Έλληνισμού, λ. 30 το Φωτοβόλον Άστρον δρ. 1,50. Έν έλω δρ. 2,50 διά των όποιων ένέγραφα τόν ύπ' αριθ. 4 συνημένον άπορον διά μίαν τρίμηνην.

Εκτός των άνωτέρω, ο έν Χαλκίδι Σύλλογος «Θρίαμβος» μου έστειλε δρ. 4,50 διά να έγγραφώ εκ μέρους του ένα εκ των συστημένων άπόρων διά μίαν εξαμηνην και ο κληρος έλαχεν εις τόν ύπ' αριθ. 41 άπορον, τόν όποιον και ένέγραφα.

Και όδωσ τούρα εκ των 66 άπόρων οι όποιοι είχαν συστηθή, υπολείπονται άκόμη 31, προς έγγραφήν των όποιων άναμένω νέας εισφορές.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Σαντούλα Μάγισσα, κ. (Θ. Φ.) Τσουνίδα, κ. (Α. Μ.) Ηρώς τού 1913 (Χ. Κ.) Ένδοσιώδης Κυριοπούλα, κ. (Σ. Ο.) Υγμος της Έλευθερίας, κ. (Ν. Σ.) Σανθό Διαβολάκι, κ. (Ε. Β.) Κόρησος Καταί, κ. (Α. Β. μ' εύρης, μπράδο σου) Δοξασμένος Πολεμιστής, κ. (Κ. Γ.) Ημιολία, κ. (Χ. Α.)

Ανανεώσεις ψευδωνύμων: Στραγμός τού Άνέμου, κ. Τυχοδιώκτις, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν' ανταλλάξουν: η Φυσιολάτρη (1) με Τέλλον Άγραν, Δικηγόρον της Νεολαίας, Περονέξ, Κῆμα — ο Μαστροχαλασιές (0) με Βασιλέα της Ρώμης, Βασιλειον τόν Βουλγαροκόνον, Στρατηλάτην των Έλλήνων, Γαλήνην, Έλευθεροσθένειαν Έλλάδα, Φάωνα — ο Ένδοσιώδης Έλλην (0) με Έλαιοφόρον Έλλάδα, Μελαγχολικόν Ορειωπόλον, Συλφίδα — η Θαλασσοκράτειρα Έλλάς (0) με Ρωμαιοπού-

λων, Κρητικοπούλων, Δροσούλων — ο Μέγας Νάυαλος (9) με Τροπικόν Βόσθη, Βάσιαν του Κωνσταντίνου, Σημάριον του Αβέρωφ, Τροπικολόβου 11. — η Αναγεννηθείσα Ελλάς (9) με Πάνα Δουκισσάν του Λάντου, Στέλλα Βυολάνη — η Νηρηίς του Μενάλου (9) με Δόξαν του Ελληνισμού, Γενναίωρον Ελληνίδα, Δωδωναίον — το Γλυκογράμα (9) με τον Ρεμπέλον. Έξορισίον Ανθίδα, 25ην Μαγαλιού — η Εύθυμος Βοσκοπούλα (9) με Ανθός της Υπομονής, Ατρώμιον Σωφραζέτιαν.

Διαγωνισμός απορίας έχει θά ιδίητε ότι και τα ψευδώνυμα αυτά δεν σας αφήσουν, αφού μόνον οι συνδρομηταί δικαιούνται να λαμβάνουν ψευδώνυμον. Δωδωναίον, Ατρώμιον, Φυσιολάτριδα, κτλ. κτλ.
Είς τους επιστολάς έλαβα μετά την 12ην Φεβρουαρίου, θάπαντήσω εις το προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

136ος Διαγωνισμός
Λύσεων Δεκεμβρίου—Μαρτίου

(Αι λύσεις δεκταί μέχρι της 7' Απριλίου)

126. Λεξιγράφος

Είς σύνδεσμος με αλφθην ενώνεται, Και του Αίγαίου νησάκι φανερόνεται.

Έστάλη υπό του Φύλακος του Μοριχέρβου

127. Μεταγραμματισμός

Αν μάψιςς όπως έχω, Μέσα είνη αλλη σου τρέχω. Το κεφάλι μου αν άλληξής, Είς το Έτος να κιντίζής.

Έστάλη υπό της Σενιευμένης Έλληνοπούλας

128. Μωσαϊκόν

Ο Όλυμπος, ο Αλφειός, Ο Κιθαίρων κι' ο Πηγεϊός Γενωϊών άρχιότατον Θηρίον τρυμερότατον.

Έστάλη υπό του Δωδωναίου

129. Φαροκόκκαλον

Νάντικαστασθαδούν οι άστερίνοι διά γραμμάτων ούτως ώστε νάναγιγνώσκονται κατά σειράν: πτηνόν υδροβόιον, καρπός, μέρος άνθηρόν, μέρος της ένδυμασίας, άγριον ζώον, κοινόν επίθετον, γεωμετρικόν σχήμα, θάμνος.

Έστάλη υπό του Ασωνιδέως

130. Αντεστραμμένη Πυραμίς

****+**** = Ίερά ναύς.
+ = Αρχ. θεός.
+ = Νήσος.
+ = Αριθμητικόν.
+ Οι σταυροί γύρω της Μ. Ασίας.

Έστάλη υπό του Λαφροσιεφους Κωνσταντινίου

131. Έλλιποσύμφωνον

ω - υουι - η - ειεζ

Έστάλη υπό του Έλληνοπούλου του Αίμου

132. Τρόφος
κρίπ κριπ κριπ τ.φ νούσ φ' 1 1 1
κρίπ ούδ 1 1 1
κρίπ κριπ κριπ άνεγ, δων 1 1 1
κρίπ 1 1 1
Έστάλη από το Ματωμένο Φεγγάρι

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Τσούγγρα, θέλεις να γίνωμε φίλες; υπό τον όρον όμως ότι δεν θα ζητήσης ποτέ να μάθης τ' όνομά μου. Έ; — Τσουνιίδα.

Τάσσομαι υπό την σημαίαν του Θριαμβόντος Συλλόγου ΕΛΛΑΣ. Αναγεννηθείσα Ελλάς. (ΙΓ', 64)

Περιμένο και τη δική σου φωτογραφία, Αφελής Σανθούλα. Θά σοφ γράψω προσεχώς μεγάλο γράμμα. — Ακακία.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΓΩΝ.,

Γραμματεΐς του Συλλόγου διορίζεται, του Δωδωναίου παραιτηθέντος, η Φθινόπωρινή Δύσις.

Διά πάναν πληροφορίαν άφορῶσαν τον Σύλλογον άπευθυντέον προς τον κ. Ρ. Κουλουθρος, Wien 2., Untere Angartenstrasse, 40 ο πρόεδρος Νέλκε. (ΙΓ', 66)

ΔΟΞΑΣΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ.,

Κατάκτησις Νίκης! Θριάμβου! Ρεκόρ! Κυριαρχίας!

Έλληνοπούλες έκανοντες άπό όλα παιδιά γενναία Ίσον το «ΚΟΜΜΑ ΤΟ ΔΟΞΑΣΤΙΚΟ» με τη γαλάτσια του σημαία.
Όλου του κόσμου τη πουλά το γλυκοκλειδούνε την γχοί του και δύναιμ στη Ρωμυλη μιλούνε Κι αυτή η φάσις είνη της τα χουσιτά προσφέρει Δόξης κλωνάρια με αυτά στους άπαθούς να φέρη Γι' αυτό η Δόξα έπλασε τ' άμαρταντο στεράνι
Έκει όλοι πηγάνετε κανείς καμω μη χάνη
Έκει σης Νίκης την όρημ κανείς έσω μη μείνη
Άφου η Νίκη γρά αυτό το κόμμα έχει γίνει.
Μικρό Χελιδονάκι (ΙΓ', 68)

Το «Μικρό Χελιδονάκι» μετά πενήκοντα όπαδών του ξεσπαθώνει ύπερ «Δοξαστικῆς Κόμματος» (ΙΓ', 68)

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ

του τόμου της Διακήρυξης του 1912, κόκκινα με χρυσά γράμματα, δι' όσους θέλουν να χρυσοδέσουν τα φυλλάδια των εις τόμον, έινε ήδη ΕΤΟΙΜΑ και πωλούνται εις το Γραφείον μας. Στέλλονται δε ταχυδρομικώς προς τους έμβάζοντας το αντίτιμον, δραχ. ή φρ. 1,75.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' έξοχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρασχόν εις την χώραν ήμιν ύπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Έσωτερικῶς : Έξωτερικῶς :
Έτησία δρ. 3,— Έτησία φρ. 10,—
Εξάμηνος 4,50 Έξάμηνος 5,50
Τρίμηνος 2,50 Τρίμηνος 3,—
Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην έκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Διά των Πρακτόρων, Έσωτερ. λ. 10. Έξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ετών, Α' και Β' περιόδου τιμώνται έκαστον λεπ. 25
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Όδός Εδουαρίδου άρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον
Έτος 35ον.— Αριθ. 13

Περίοδος Β'.—Τόμος 20ος

Έν Αθήναις, 23 Φεβρουαρίου 1913

Έτος 35ον.— Αριθ. 13

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL
ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ' (Συνέχεια)

Μετ' όλιγην ώρην, ο μικρός τζόκευ έφθασαν εις το ξενοδοχείον του Δευκού Ίππου, εις την αλλην του όποιου ειδη τον γέροντα, που έπέβλεπε την φόρτωσιν των σάκκων εις το όπισθεν μέρος της ταξειδιωτικής του άμαξής.

— Κύριε Παρμαντιέ, του είπε, προχωρήσας και σταθείς έμπρός του με το κάπελλο εις το χέρι, πρό όλιγου μου έδώσατε καμμά δεκαριά πατάτες.

— Ναι, παιδί μου, άπεκρίθη ο γέρον, άναγνωρίσας άμέσως τον μικρόν μήπως τυχόν θέλεις κι άλλες;

— Ήθελα ένα σακκι, κύριε, ένα μεγάλο σακκι.
Μειδιάμα χαράς έφώτισε το ρυτιδωμένον πρόσωπον του κ. Παρμαντιέ.
— Σου άρεσαν λοιπόν;
— Όχι μόνο μου άρεσαν, αλλά και

μου έσωσαν τη ζωή. Με τις πατάτες σας κατώρθωσα να γευματισω σήμερα που θά πέθαινα της πείνας.
Η όμολογία αυτή συνενήνεσε τον γέροντα.
— Θα σοφ χερζίω ένα σακκι, παιδί μου, μ' όλη μου την καρδιά!

Και διέταξεν ένα των ύπηρετών, ο όποιος εφόρτωσεν εις τους ώμους του Μπόμπη ένα μεγάλο σάκκον, ζυγίζοντα τουλάχιστον σαράντα λίτρας.
Ο μικρός θα έκάμπτετο υπό το βάρος, αν δεν έβαζεν όλην του την δύναμιν διά νάντισταθή, — δύναμιν, την όποιαν τώ έβλεπε το νέον σχέδιον που είχε συλλάβη.

Κ' ευχαριστήσας θερμώς τον ευεργέτην του, έφυγε τρέχων — όσον ήμπορούσε με το φορτίον εκείνο, — προς τον λιμένα.

Όταν έφθασεν εις το όπαθίον μαγειρείον της κυρά-Γοντώ, έρριπεν εις τα πόδια της τον σάκκον και της είπε ζωγρά: — Όρίστε πατάτες, κυρία! Η πωλήτρια εγέλασε και τευχαριστημένη.
— Μ'ράβο, μικρέ μου, είπε, γρ'ατίς, βλέπω, το λόγο σου. Κι' άφου μου κανείς αυτό το δώρο, ξεχνά κ' εγώ τη στενοχώρια που δοκίμασα όταν σε είδα άζαφρα σαν καλό νοικοκύρη στο μαγαζί μου.
Ο Μπόμπης όμως δεν το έννοούσεν έτσι.
— Δεν σάς χερζίω αυτές της πατάτες, είπε, σάς της πουλά!

— Τι έκαμς, λέει; άνέρχρξεν η κυρά-Γοντώ, σασιτισμένη από την πρότασιν, την όποιαν δεν έπεριμενε. Μου της πουλάς;

— Μα και βέβαια, άπεκρίθη ο μικρός τζόκευ, σεις πουλάτε τα γλυκισματά σας γιατί να μη πουλήσω κ' εγώ της πατάτες μου;
Το άπρηχίρημα ήτο άκαταλόγητον. Διά

«Δεν με γνωρίζετε, μίστερς Τσάρλεϋ;...» (Σελ.103,στ.α')

τοϋτο η κυρά-Γοντώ άπεσταρωθή και έπειτα ήρχεοθη να έρωτήση: — Και πόσα; — Τέσσερα τάλληρα! άπεκρίθη ο Μπόμπης άδιστάκτως.
Ακούσασα αυτόν τον αριθμόν, η καλή γυναίκα έγεινεν έξω φρενών. Τέσσερα τάλληρα; Να πετάξη τέσσερα τάλληρα για ναγοράση ένα σακκι... άχυρη; Δηλαδή ένα σακκι πατάτες, που κανείς δεν ήξευρεν άκόμη τί μέρος λόγου ήταν και που μπορούσε κηλόα να είνε φαρμακερές;... Στο διάβολο και η πατάτες και το καλό τους!... Έλα, να του δίνη τώρα και να είνε κ' ευχαριστημένος που δεν εφώναζε τίν χωρφυλάκα...

Ο Μπόμπης, ο όποιος ώρισμένος είχε το έμπορικόν πνεύμα μέσα του, δεν εταράχθη διόλου από την κάπως άπότομον άρνησιν της κυρά-Γοντώ. Απαθεστάτα έσκυψε διά να ξεναφορτωθή τον σάκκον

«Δεν σάς χερζίω αυτές της πατάτες, σάς της πουλά!» (Σελ.101, στ. 6)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ. — ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 9ου ΚΑΙ 10ου ΦΥΛΛΑΔΙΟΥ

ΑΘΗΝΩΝ: Έλευθεροθείσα Μακεδονία (10), Φανίτσα Γ. Ζήση (9, 10), Κ. Β. Κορ βέλλος (10), Φωφώ Ν. Περσίδου (9), Μυρσίνη Αμπελογοράδη (9), 10), Ατρώμιος Σωφραζέτιαν (9, 10), Φιλόπατρις Ανδροπούλα (9, 10), Άννα Δ. Βαρελαδάκη (9, 10), Εύθυμος Βοσκοπούλα (9, 10), Απολλοδέν Ίδεώδες (8, 9, 10), Πέτρος Α. Λαυράνης (10), Ρίνα Αλκαίου (9), Σουσουκούδα Περίδου (10), Μικρό Χελιδονάκι (10), Πίπης Α. Κουρουνάκης (9), Εδών, Άγρη, Παπαδήμας (10), Μ. Τσουνοπούλου (10), Φαναριότη Ζαχαριάτα (10), Άγαπημένα Άδελφάκια (9), Κούλα Αδ. Γεωργιάννη (10), Γενναίος Κολοκοτρώνης (10), Άγλι.Μαροκίνας (8, 9), Βασίλ. Αεονάδος (10). — ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ: Τοῦτα Παπαγοροπούλου (10). — ΛΑΕΣΑΝΑΡΕΙΑΣ: Έλλάς, τού 1913 (10), Έλευθερο Βλαγολεϊβάδο (9). — ΒΟΛΟΥ: Ένδοσιώδης Έλλην (9), Ίσαάκ Λεβής (9). — ΘΗΒΩΝ: Π. Δ. Κωνσταντινίδου (9, 10). — ΚΑΪΡΟΥ: Λαφροσιεφής Στρατηλάτης (9). — ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Γεω. Χόμπης (10). — ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Κωνστ. Π. Γεωργιπούλες (9, 10), Νίτσα Π. Γεωργιπούλου (9, 10), Φαμ. Γ. Κελλάσης (10), Πάνος Σ. Γιαννιπούλες (10), Γεώρ. Β. Πυρραυής (10). — ΑΔ. Κ. Μπέτσος (10). — Αναστασία Π. Γεωργιπούλου (10), Μαρία Κ. Αναστασοπούλου (10), Π. Ι. Δημητριάδου (9), Σενορ. Α. Βούζας (9, 10), Θ. Άν. Δαμασκηνός (9), Γ. Θ. Κόλλας (9, 10), Νικ. Βλ. Κόλλας (10), Σ. Γαληνός (9), Άγγ. Αδ. Κίνας (10). — ΚΥΡΗΝΑΙΣΣΙΑΣ: Έδωνι Γ. Κακατζής (8). — ΛΑΡΝΑΚΟΣ: Αετικός Ε. Ζήνων (8). — Αγγελική Μπατσουνοπούλου (9). — ΟΛΘΣΟΥ: Μαρία Κοντομαρόλη (9). — ΔΕΥΚΩΣΙΑΣ: Έδωνος Στόλος (8). — ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Λαφροσιεφής *21* (10), Άγγελική Μπατσουνοπούλου (9). — ΟΛΘΣΟΥ: Μαρία Κοντομαρόλη (9). — ΠΑΤΡΩΝ: Πατριών Ναυτοπούλου (9). — ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Άνεμόνη (9), Γομήνη Έραχ, ού (10), Άνε. Α. Γουκαίος (10), Κ. Σαγώνιας (9), Νικ. Νέσης (9). — Άναστ. Δεδές (9), Άχρον. Κυριακοπούλου (9). — ΠΟΡΤ-ΣΑΪΤΑ: Αικατερίνη Άσκανίδου (10), Ίουλιία Κομμένου (10), Έλένη Διακίση (10), Αιμιλία Κοτασεβελίδου (10), Έλλη Ι. Καλογρήου (10). — ΠΥΡΓΟΥ: Σφρηγδα Νεότης (10). — ΣΑΜΟΥ: Κώστας Σαμαράς (9), Σούβρον του Χριστιανιάτης (9), Ίερολοχίτης (9), Ζητό ή Έλλάς (9). — ΣΜΥΡΝΗΣ: Μέγας Ναπολέων (10). — ΣΥΡΟΥ: Ίωάννης Έμ. Τρυσός (10). — ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Ν. Α. Καμαγιάννης (10). — ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Χρ. Στεφανοπούλες (10), Άριστ. Στεφανοπούλες (10), Γουλιότα Αδ. Χρηστοπούλου (10), Άλκινα Λαοδίκου (10), Τίτλια Άν. Χρηστοπούλου (10), Έλένη Άν. Χρηστοπούλου (10), ΥΔΡΑΣ: Ν. Π. Βασιλείου (10), Έμ. Σ. Γκιουζέλης (9), Γ. Ι. Αεμυράνης (9, 10), Παλίτσα Ι. Ράλλη (10). — Αθήνα 1821—1912 (9, 10). — ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ίωάν. Α. Αναστασίου (9), Γεώρ. Α. Αναστασίου (9), Κωνστ. Μπαρής (9), Ίωάν. Γ. Μανάβης (9), Δημ. Ν. Νικολάου (9, 10), Μαρία Χρ. Αεμυράνη (9, 10), Μαρία Κ. Ζαχαροπούλου (10).

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΚΟΥΜΕΝΟΥ, εν Πορτ-Σαϊτ, ΦΩΦΩ Ν ΠΕΡΣΙΔΟΥ, ΑΧΙΑΔΕΥΣ ΜΠΟΝΙΑΚΗΣ, εν Αθήναις, ΊΩΑΝ.ΕΜ.ΤΒΑΣΣΑΣ, εν Σάφου, ΝΙΤΣΑ Π. ΓΕΩΡΓΙΟΠΟΥΛΟΥ, εν Κορίνθου—οι όποιοι ενεργήσαν διά της μήνας έκαστος από της Μαρτίου. Οι άποστείλαντες άνω δεκαλέπτου την λύσιν δεν αναφέρονται, όφτι οι άποστείλαντες πεντάλεπτον αντί δεκαλέπτου. (Γραμματόσημον δωδωμανικό 10 παρὰ Ισοδυναμεί με 5 λεπτά, ώστε δια 10 λεπτά χειρίζεται γραμματόσημον 20 παρὰδον).